

[Udenrigsministeren]

Jeg tror, hr. Gade må væbne sig med tålmodighed, for mit bedste gæt er, at der vil ske følgende: Når vi om nogle år skal i gang med en ny regeringskonference for at drøfte en række af de spørgsmål, der er udsendt til senere behandling, bl.a. spørgsmålet om udbygning af et forsvarspolitisk samarbejde, og ved samme lejlighed vel også skal tage fat på en del endnu uløste problemer omkring demokratisk underskud, vil man nok også tage fat på en række grundlæggende spørgsmål om samarbejdets praktiske tilrettelæggelse i et fællesskab med stadig flere medlemmer. Vi kan så komme i den situation, at vi måske engang i 1996 eller 1997 skal tage stilling til en ny traktat, og jeg forudser, at vi så vil opleve det samme som denne gang, nemlig at SF siger, at selv om de ganske vist stemte imod Den Europæiske Union, som vi blev enige om i 1992, er den i virkeligheden en god ting, som SF ikke mener at vi skal ud af, men at de ikke tør gå med til det nye, for det er noget farligt noget. Det tror jeg vil ske til den tid, ganske som SF i dag siger, at det indre marked, som de med næb og kløer prøvede at forhindre for 6 år siden, alligevel ikke er noget farligt noget. De flertalsafgørelser, de prøvede at forhindre, har vist sig at være en god idé, men dem får vi nu bare ikke nok af på miljøområdet.

Det, vi her oplever, er altså et fodslæbende parti, der lever i fortiden og kun langsomt og modstræbende indretter sig på de nye tider. Hvad er der dog blevet af det gamle progressive parti, der tidligere havde en ungdommelig ledelse, som formåede at følge lidt med i tidens forandringer? SF er i virkeligheden blevet et af dette Folketings to reaktionære partier. Det er klart, at det andet er Fremskridtspartiet, og jeg må sige, at Fremskridtspartiets argumentation i dag fyldte mig med undren.

Fremskridtspartiets ordfører trak en række spørgsmål frem, som jeg egentlig tror at ganske mange mennesker grunder dybt over, og som har at gøre med, hvor åbent vores samfund skal være osv., men alt det, fru Annette Just trak frem, har ikke noget som helst med den nye traktat at gøre. Alle de eksempler, fru Annette Just trak frem, som skulle vise de farlige ting i den sociale dimension, har ikke noget som helst med den sociale dimension at gøre; de har med alt muligt andet at gøre. Jeg kan for øvrigt sige, at jeg altså ikke kender noget til

nogen forslag fra Kommissionen, der holdes tilbage, og som man ikke må få lov at se, den slags myter er det taknemmeligt at skabe, men alle de eksempler, fru Annette Just kom frem med, har altså intet med den sociale dimension at gøre.

Jeg vil dog rose fru Annette Just for, at fru Annette Just fik punkteret den meget ubehagelige ballon, som hendes politiske leder, fru Pia Kjærsgaard, har pustet op, nemlig forsøget på at fremstille Den Europæiske Union som en garanti for, at Danmark vil blive overrendt af en kæmpe flygtningestrøm. Jeg er glad for, at fru Annette Just tog afstand fra den argumentation, for sandheden, som ikke kan siges for tit, er, at beslutningen om at åbne Danmarks grænser blev taget for 6 år siden og blev dengang støttet af Fremskridtspartiet.

Det, der lægges op til nu, er, at man i naturlig konsekvens af åbne grænser også må have et samarbejde landene imellem om f.eks. asylpolitik, sådan at vi sikrer, at der gælder ensartede vilkår, og at alle i fællesskab løfter de byrder, der følger af, at man selvfølgelig skal behandle flygtninge anstændigt. Det er sandheden i den sag, og jeg konstaterer altså, at de hovedargumenter, man fra Fremskridtspartiets side er kørt frem med imod Unionen, ganske enkelt ikke holder, så det er ikke så underligt, at der dybt nede i Fremskridtspartiets rækker er ved at brede sig en hørlig og synlig uro over den helt uforståelige holdning, partiet har taget på Christiansborg til spørgsmålet om dansk deltagelse i et bredere europæisk samarbejde.

En stor del af både debatten i dag og den offentlige debat drejer sig om Danmarks mulighed for indflydelse på den fremtidige udvikling som medlem af Den Europæiske Union, og den kritik, man hører, går i høj grad på, at Danmark ved at indtræde i Unionen på visse begrænsede områder må afgive suveræniteten. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at det naturligvis er op til Folketinget at tage stilling til spørgsmålet om grundlovens fortolkning, og der foreligger for Markedsudvalget og for Folketinget et meget fyldigt materiale, som er udarbejdet af Justitsministeriet, ganske som der i udvalget er forelagt materiale udarbejdet af juridiske professorer, artikler osv., der både repræsenterer tilhænger- og modstandersynspunkter.